

Република Србија
ВИШИ СУД ЗАЈЕЧАР
Број: 8 П1. 3/14
Датум: 01.10.2015.
З а ј е ч а р

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Зајечару и то судија Борислава Цветковић, судија појединац, у правној ствари тужилаца Михајловић Бранислава из Бора, ул. Моше Пијаде бр. 35/1 и Милосављевић Горана из Бора, ул. Албанске споменице бр. 5/26, чији је пуномоћник Кликовац Ђорђије, дипломирани правник са положеним правосудним испитом, руководилац стручне службе и службе правне помоћи у Савез самосталних синдиката Србије за општину Бор, ул. Моше Пијаде бр. 19, против туженог РТБ Бор ГРУПА – РББ „ДОО Бор“ , Бор, ул. Кестенова бр. 8, чији је пуномоћник Богдановић Слађана, адвокат из Зајечара, ради спречавања злостављања на раду, по одржаној усменој и јавној главној расправи, донео је дана 01.10.2015. године, а објавио дана 09.10.2015. године

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Михајловић Бранислава и према туженом РТБ Бор ГРУПА – РББ ДОО Бор утврђује да је тужилац претрпео злостављање на раду.

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ туженом вршење понашања које представља злостављање, забрану даљег вршења злостављања, односно понављање злостављања.

НАЛАЖЕ СЕ туженом да ради уклањања последица злостављања изврши следеће радње: давање радних задатака тужиоцу у складу са радним местом на које је тужилац распоређен, руководилац сектора за план и анализу, позивање тужиоца на пословне и стручне састанке на којима је присуство тужиоца обавезно а с обзиром на радно место на које је тужилац распоређен, да тужиоцу додели канцеларијски намештај за смештај стручне литературе и да тужиоцу обезбеди коришћење фиксног и мобилног службеног телефона у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев тужиоца Михајловић Бранислава и тужени РТБ Бор ГРУПА РББ ДОО Бор обавезује да тужиоцу на име накнаде штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 200.000 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2015. године до исплате у року од 15 дана под претњом принудног извршења, док се тужбени захтев тужиоца Михајловић Бранислава да се тужени обавезе да тужиоцу по напред наведеном основу исплати износ од још 7.300.000 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2015. године одбија као неоснован.

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца Милосављевић Горана и према туженом РТБ Бор ГРУПА РББ ДОО Бор утврђује да је тужилац претрпео злостављање на раду.

ЗАБРАЊУЈЕ СЕ туженом вршење понашања које представља злостављање, забрану даљег вршења злостављања односно понављање злостављања.

НАЛАЖЕ СЕ туженом да ради уклањања последица злостављања изврши следеће радње: давање радних задатака тужиоцу у складу са радним местом на које је тужилац распоређен, позивање на стручне и пословне састанке на којима је присуство тужиоца обавезно а с обзиром на радно место на које је распоређен, да тужиоцу обезбеди адекватан радни простор канцеларију, сто столице и орман за стручну литературу и обезбеди му коришћење фиксног и мобилног службеног телефона и компјутера, а све у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев тужиоца Милосављевић Горана и тужени РТБ Бор ГРУПА РББ ДОО Бор обавезује да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 200.000 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2015. године до исплате у року од 15 дана под претњом принудног извршења, док се тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му по наведеном основу исплати износ од још 6.800.000 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2015. године одбија као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да пресуду објави тако што ће исту да истакне на својој огласној табли у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Тужени **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати и то: тужиоцу Михајловић Браниславу износ 35.130 динара и тужиоцу Милосављевић Горану износ 35.130 динара у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Образложење

Тужиоци су у тужби и на расправи навели да су у радном односу код туженог на неодређено време, да су у периоду од 11.02.2009. до 02.08.2010. године

злостављани на раду од стране одговорних лица туженог а од 02.08.2010. године до дана подношења ове тужбе и даље од стране директора туженог. Тужилац Михајловић Бранислав је у тужби навео да је незаконито привремено распоређен са послова заменика директора за подземну експлоатацију на послове руководиоца сектора за план и анализу производње у периоду од 11.02.2009. године до 02.08.2010. године, да је злостављање извршено на тај начин што му није дозвољено обављање послова на које је привремено распоређен, затим се игнорише његово присуство и неоправдано је изолован од других запослених, тако што је другим запосленима наређено да га избегавају и прекину сваку комуникацију, да је смештен у управној згради у канцеларији 40, да је забрањен улаз сваком запосленом у ову канцеларију и било какав контакт са њим, да му је неоправдано одузет основни канцеларијски намештај, одузет телефон, компјутер, да није позиван на заједничке пословне и стручне састанке, да су му ускраћене информације у вези са послом и да је држан у сталном страху од престанка радног односа, што је довело до депресије и стреса па тиме и до погоршања његовог здравственог стања. Тужилац Горан Милосављевић је у тужби навео да је дипломирани машински инжењер и да је био распоређен на послове директора ЕМО у подземној експлоатацији, да је од стране заменика директора у периоду од 25.02.2009. године до 25.08.2010. године привремено распоређен на послове инжењера машинске припреме за јаму и истраге, да је претрпео злостављање на раду на тај начин што му није дозвољено самостално обављање послова на које је распоређен, што је игнорисан од свих надређених и подређених и што је дошло до прекида сваке пословне и друге комуникације са њим, што му није обезбеђена канцеларија, сто, столице и орман за стручну литературу, што му је одузето право коришћења фиксног и мобилног службеног телефона, што се са њим пословно и стручно не општи, што није позиван на пословне и стручне састанке, што не добија радне задатке, ускраћене су му пословне и техничке информације везане за послове које обавља, изложен је критикама и омаловажавани су његови резултати рада, добијао је задатке који су испод његовог знања и квалификација, претило му се престанком радног односа што је код њега створило страх и стрес, да као инвалид рада не остане без радног ангажовања.

Тужиоци су затражили да суд усвоји њихов тужбени захтев и утврди да су претрпели злостављање на раду код туженог, да се туженом забрани свако понашање које представља злостављање на раду и понављање злостављања, да се туженом наложи да изврши све радње ради отклањања свих последица злостављања на раду и да им обезбеди све услове рада у којима неће бити злостављани на раду, као и да се тужени обавезе да им на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: тужиоцу Михајловић Браниславу износ 7.500.000 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, а тужиоцу Милосављевић Горану износ 7.000.000 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате и да се тужени обавезе да објави пресуду у Службеном гласнику РС, на Радио телевизији Бор и на огласним таблама туженог. Трошкове парничног поступка су тражили.

Тужени је оспорио тужбени захтев тужилаца и у одговору на тужбу навео да су наводи изнети у тужби тужилаца у потпуности неосновани. Навео је и то да распоређивање запослених од стране послодавца не представља злостављање на

раду и не може бити предмет ове тужбе, да је застарело право тужилаца за подношење захтева на заштиту од злостављања а имајући у виду чл. 22 Закона о спречавању злостављања на раду и да су наводи тужилаца да су злостављани на раду неосновани. Предложио је да суд тужбу тужилаца одбаци због недостатка страначке способности, а уколико тужбу не одбаци, одбије тужбени захтев тужилаца као неоснован. Трошкове је тражио.

По одржаној расправи ценећи наводе странака и проведене доказе у смислу чл. 8 Закона о парничном поступку суд је одлучио као у изреци ове пресуде, а са разлога:

Тужени је у току поступка истакао приговор недостатка страначке способности и предложио да суд тужбу тужилаца одбаци.

Према одредби чл. 74 ст. 1 Закона о парничном поступку странка у поступку може да буде свако физичко и правно лице.

Како је као тужени у овом поступку означен РТБ Бор ГРУПА, „РББ“ ДОО Бор који има својство правног лица, то има и страначку способност у смислу чл. 74 ст. 1 Закона о парничном поступку те може бити странка у поступку.

Имајући у виду наведено тужбу тужилаца није требало одбацити због недостатка страначке способности како је то тужени предложио.

Тужени је пасивно легитимисан у овом поступку имајући у виду чл. 29 ст. 1 Закона о спречавању злостављања на раду.

Према одредби чл. 29 ст. 1 Закона о спречавању злостављања на раду запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из чл. 14 ст. 2 овог закона.

Послодавац је пасивно легитимисан у поступку за остваривање судске заштите због злостављања на раду и само он може бити тужени у том спору без обзира ко је извршилац злостављања, да ли одговорно лице или запослени или група запослених.

Да се тужба подноси само против послодавца изричито је наведено у Закону о спречавању злостављања на раду у чл. 29 ст. 1, а у чл. 9 ст. 1 истог закона је посебно наглашено да послодавац одговара за штету коју одговорно лице или запослени проузрокује другом запосленом вршећи злостављање.

Према одредби чл. 31 Закона о спречавању злостављања на раду ако је у току поступка тужилац учинио вероватним да је извршено злостављање из чл. 6 овог закона, терет доказивања да није било понашања које представљање злостављање је на послодавцу.

Из наведене законске одредбе произилази да је тужилац, запослени који тражи заштиту због злостављања дужан да понуди доказе из којих ће се утврдити чињенице на основу којих се може закључити да је злостављање вероватно извршено, чиме се успоставља предпоставка злостављања, а терет доказивања се пребацује на туженог – послодавца који ће ту предпоставку морати да обори доказивањем да злостављања није било, па ако то не учини суд одређује заштиту на основу успостављене предпоставке да је злостављање извршено.

Тужиоци су у току поступка понудили доказе из којих су утврђене чињенице на основу којих се може закључити да је злостављање вероватно извршено, чиме је успостављена предпоставка злостављања, а тужени у току поступка предложеним доказима није доказао да злостављања није било.

У доказном поступку суд је извео доказ саслушањем парничних странака, саслушањем сведока Пајић Драгана из Шарбановца, Живковић Милана из Бора, Кескиновић Весне из Бора, Кржановић Славице из Бора, Симоновић Ненада из Бора, Врчежић Зорана из Бора, Вукадиновић Саше из Бора, Радисављевић Јовице из Бора, Петровић Живорада из Бора, Тодоровић Бобана из Бора, Аксић Негована из Бора, Спасковски Благоја из Бора, Ђурић Јелене из Бора и Здравковић Сање из Бора, спровео доказ вештачењем од стране вештака неуропсихијатра др. Мирјане Филимоновић и вештака др. Љиљане Исаковић доктора медицинских наука, извршио увид у писану документацију приложену у току поступка.

Тужилац Михајловић Бранислав је саслушан као парнична странка на главној расправи 14.07.2011. године навео да је код туженог засновао радни однос 1977. године, да је радио на различитим пословима, да је до 11.02.2009. године обављао послове заменика директора РББ-а, а да је након тога распоређен на послове руководиоца за план и анализу по привременим решењима на по три месеца, а у вези чега је тражио судску заштиту и поништај тих решења као незаконитих, међутим, ни вођење спорова а ни окончање истих у његову корист није спречило послодавца да настави са доношењем тих решења. Навео је и то да никакав радни задатак није имао скоро 2,5 године и ако се у вези тога обраћао предпостављенима, али нико није реаговао, да му је онемогућено да користи службени компјутер већ је користио свој, да му је онемогућено да користи интернет јер је укинута прикључак за исти. Навео је и то да је у току 2010. године након повратка са годишњег одмора службени телефон престао да функционише, било му је онемогућено да стручну литературу коју је користио негде смести јер није имао одговарајуће полице већ је иста била на поду. Додао је и то да је био у апсолутној радној изолацији јер није остваривао никакав контакт ни са надређенима ни са подређенима јер није обављао ни један посао радног места на које је распоређен, а није био позиван нити присуствовао радним састанцима који су одржавани.

Саслушан као парнична странка на главној расправи 13.05.2014. године тужилац Михајловић Бранислав је навео да злостављање трпи од 11.02.2009. године и да исто траје и дан данас и да не зна када је последња радња злостављања пре подношења тужбе била јер је злостављање почело 11.02.2009. године и трајало је у

континуитету. Навео је и то да су злостављање вршили запослени код туженог и то Јовица Радосављевић са својим сарадницима, Бућан Небојшом, Милетић Александром, Стојановић Златком и Кржановић Славицом. Навео је и то да до пре месеципо дана у канцеларији није имао компјутер када је по наредби садашњег директора Адамовић Видоја добио компјутер, да у канцеларији у којој је радио фиксни телефон није био исправан, да није имао службени мобилни телефон, већ је користио приватни телефон.

Законски заступник туженог Адамовић Видоје је саслушан као парнична странка навео да је именован за директора туженог 24.07.2013. године, да му се тужилац Михајловић Бранислав обраћао крајем 2013. године, да је он након подношења захтева овог тужиоца наложио Михајловић Дарку да тужиоцу да радне задатке, да му додели компјутер, да добије службени телефон и да буде умрежен са осталим запосленима и плус интернет.

Суд је прихватио исказ тужиоца Михајловић Бранислава саслушаног у својству парничне странке, а приликом оцене његовог исказа имао у виду то да пуномоћник туженог исказу тужиоца није приговорила.

Из исказа тужиоца саслушаног као парнична странка суд је утврдио да је злостављање вероватно извршено, те да је успостављена претпоставка злостављања, а тужени доказима које је предложио није доказао да злостављања није било.

Тужилац Михајловић Бранислав није добијао радне задатке што произилази из његовог исказа а што су посведочили и сведоци Живковић Милан запослен код туженог који је посведочио да код туженог ради на радном месту руководиоца за план и анализу, да је тужилац Михајловић Бранислав такође добио распоред за радно место руководиоца сектора за план и анализу негде 2009. године, да су радили у истом сектору, да тужилац Михајловић Бранислав те послове није обављао, да у време када су имали исто решење тужилац није добијао никакве задатке, зна да је тражио посао, али да на то нико тада није реаговао. Суд је прихватио исказ овог сведока у наведеном делу јер приговора на исказ сведока у том делу од стране парничних странака није било.

Да тужилац Михајловић Бранислав није добијао радне задатке произилази и из исказа сведока Аксић Негована запосленог код туженог који је посведочио да тужилац Бранислав Михајловић не ради ништа, суд је исказ и овог сведока прихватио јер приговора на исказ овог сведока није било. Из исказа законског заступника туженог Адамовић Видоја такође произилази да тужилац Михајловић Бранислав није добијао радне задатке јер је исти тек након подношења захтева овог тужиоца крајем 2013. године наложио да се тужиоцу дају радни задаци. Из исказа сведока Радисављевић Јовице запосленог код туженог произилази да тужилац Михајловић Бранислав није имао радне задатке. Сведок Радосављевић Јовица је посведочио да је по неком њиховом договору тужилац Михајловић Бранислав требао да ради неке послове и то развоја подземне експлоатације, да је то била његова жеља, али да те послове није обављао. Посведочио је и то да је он

донео решење о распоређивању тужиоца Михајловић Бранислава али није могао да га потпише јер је друго лице било директор. И ако је донео решење о распоређивању тужиоца Михајловић Бранислава сведок Радисављевић Јовица није могао да се изјасни које послове је овај тужилац обављао, већ у исказу каже да баш није пратио шта ради тужилац Михајловић Бранислав јер је он имао свог непосредног руководиоца, а он је пратио рад тог непосредног руководиоца, али са њим никада није разговарао о томе које радне задатке овај тужилац има. Ни сведок Петровић Живорад који је био директор РББ-а у периоду од 05.12.2012. до августа месеца 2013. године није могао да се изјасни да ли је тужилац Михајловић Бранислав имао неке радне задатке, већ у исказу каже да би о томе могао да се изјасни Аксић Негован који је био задужен да овом тужиоцу издаје радне задатке, јер је исти обављао послове помоћника директора за подземну експлоатацију. Сведок Аксић Негован је посведочио да тужиоцу Михајловић Браниславу није давао радне задатке и да је вероватно за то био задужен заменик директора за производњу РББ-а или технички директор производње, а посведочио је и то да тужилац Михајловић Бранислав не ради ништа.

Из напред изведених доказа се види да тужилац Михајловић Бранислав није добијао радне задатке а према одредби чл. 16 ст. 1 тач. 4 Закона о раду, послодавац је дужан да запосленом обезбеди обављање послова утврђених Уговором о раду.

Правилник о правилима понашања послодаваца и запослених у вези са превенцијом и заштитом од злостављања на раду у чл. 12 регулише понашања од којих се треба уздржавати, а између осталог у таква понашања спада и не давање радних задатака запосленом које није оправдано потребама процеса рада, неоправдано непозивање на заједничке састанке и неоправдано одузимање запосленом средстава потребних за обављање послова.

Тужилац Михајловић Бранислав није ни позиван на стручне састанке што произилази из исказа овог тужиоца саслушаног у својству парничне странке а из исказа сведока Аксић Негована у ком делу је суд исказ овог сведока прихватио. Сведок Кржановић Славица запослена код туженог је посведочила да на састанцима на којима је она била присутна тужилац Михајловић Бранислав није био присутан, да је она код туженог обављала послове руководиоца сектора за развој и инвестиције и да су руководиоци сектора за план и анализу и руководиоци сектора за развој и инвестиције у истом рангу. Сведок Живковић Милан који је код туженог обављао послове руководиоца сектора за план и анализу које послове је требало да обавља и тужилац Михајловић Бранислав је посведочио да на састанцима на којима је он био присутан тужилац није, а мисли да тужилац на састанке није ни позиван. Суд је прихватио исказ и сведока Кржановић Славице, као и исказ сведока Живковић Милана у наведеном делу.

Даље, тужилац Михајловић Бранислав није имао компјутер, телефон, канцеларијски намештај за смештај стручне литературе, а што је тужилац саслушан као парнична странка навео а што произилази из исказа сведока Живковић Милана који је посведочио да тужилац није имао рачунар, да нема ни телефон, да му је

документација и по поду, сведок Кржановић Славица је посведочила да тужилац нема рачунар, а сведок Кесџиновић Весна запослена код туженог која је у једном периоду радила у канцеларији са тужиоцем Михајловић Браниславом је посведочила да овај тужилац има неки лаптоп, али да не зна да ли је његово власништво или власништво фирме. Да тужилац Михајловић Бранислав није имао рачунар и телефон произилази и из исказа сведока Адамовић Видоја који је у исказу навео да је пре три месеца (исказ дао 13.05.2014. године) наложио да се тужиоцу Михајловић Браниславу да компјутер, да добије службени телефон и да буде умрежен са осталим запосленима.

У прилогу закључку суда да је тужбени захтев тужиоца Михајловић Бранислава требало усвојити, утврдити да је претрпео злостављање на раду су и решења о распоређивању овог тужиоца која су донета од стране туженог, а којим се тужилац Михајловић Бранислав распоређује на послове руководиоца сектора за план и анализу производње и то решења бр. 01/I од 11.02.2009. године, решење бр. 01/I од 08.05.2009. године, 01/I од 07.08.2009. године, бр. 01/I од 02.11.2009. године, 01/I од 27.01.2010. године, 01/I од 21.04.2010. године, 01/I од 02.08.2010. године као и пресуде Основног суда у Бору П1. 183/10 од 27. јула 2010. године, која је правноснажна, а којом се усваја тужбени захтев тужиоца Михајловић Бранислава и поништава као неправилно и незаконито привремено решење туженог о распоређивању тужиоца на послове руководиоца сектора за план и анализу производње бр. 01/I од 27. јануара 2010. године, затим пресуда Основног суда у Бору П1. 214/10 од 21. октобра 2010. године, која је правноснажна, а којом се усваја тужбени захтев тужиоца Бранислава Михајловића и поништава као неправилно и незаконито привремено решење туженог о распоређивању тужиоца на послове руководиоца сектора за план и анализу производње бр. 01/I од 21. априла 2010. године, затим пресуда Основног суда у Бору П1. 149/11 од 08.11.2011. године, која је правноснажна, а којом се усваја тужбени захтев тужиоца Бранислава Михајловића и поништава као неправилно и незаконито решење туженог о упућивању тужиоца код другог послодавца РБМ ДОО Мајданпек у друго место рада Мајданпек донето под бр. 126/1207 дана 27. маја 2011. године и тужени обавезује да тужиоца врати на рад у РТБ Бор ГРУПА РББ ДОО Бор, затим пресуда Основног суда у Бору П1. 74/11 од 24. марта 2011. године којом се усваја тужбени захтев тужиоца Бранислава Михајловића и поништавају као неправилна и незаконита привремена решења туженог о распоређивању тужиоца на послове руководиоца сектора за план и анализу производње бр. 01/I од 11. фебруара 2009. године и тужени обавезује да тужиоцу врати решење бр 01/I-126-20/04 од 12. маја 2004. године као и пресуда Основног суда у Бору П1. 220/11 од 24. јануара 2012 године којом се усваја тужбени захтев тужиоца Михајловић Бранислава и тужени обавезује да тужиоца врати на радно место заменика директора за рударство.

Из изнетих разлога суд је усвојио тужбени захтев тужиоца Михајловић Бранислава и према туженом утврдио да је тужилац претрпео злостављање на раду, забранио туженом вршење понашања које представља злостављање, забрану даљег вршења злостављања односно понављања злостављања и наложио туженом да ради уклањања последица злостављања изврши радње које су наведене у изреци ове пресуде.

Вештачењем вештака неуропсихијатра др. Мирјане Филимоновић утврђено је да је тужилац Михајловић Бранислав у дужем временском периоду био изложен континуираној стресној ситуацији, да је од добијања првог решења о промени радног места па све до последњег доживљавао душевне патње јаког интензитета и то у периоду од фебруар 2010. - март 2011. године када је затражио заштиту својих права пред судом, да је надаље доживљавао душевне патње средњег интензитета које се манифестују и данас, да су душевне патње описаног интензитета имале своје трајање и настале услед неадекватног односа према њему, непоштовањем његових стручних и људских способности, те на описани начин тужиоцу у наведеном временском периоду као и данас нарушен углед и достојанство у његовом окружењу као и у стручној јавности.

Суд је прихватио налаз и мишљење вештака др. Мирјане Филимоновић и ако је тужени истом приговорио јер је вештак стручна за овакву врсту вештачења у судским споровима, иста је у вештачењу утврдила интензитет и трајање душевних болова тужиоца Михајловић Бранислава, а на приговор који је тужени имао на налаз и мишљење овог вештака, вештак је одговорила.

Имајући у виду налаз вештака Мирјане Филимоновић суд је утврдио да је тужилац Михајловић Бранислав претрпео нематеријалну штету, душевне болове због повреде части и угледа, те имајући у виду интензитет и трајање душевних болова налази да тужиоцу припада правична накнада по овом основу у износу од 200.000 динара. Приликом утврђивања висине накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа суд је имао у виду значај повређеног добра и циљ коме та накнада служи, па налази да ће са наведеном накнадом тужилац бити у потпуности обештећен за нематеријалну штету коју је претрпео.

Из изнетих разлога суд је применом чл. 200 Закона о облигационим односима туженог обавезао да тужиоцу Михајловић Браниславу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ 200.000 динара, а уз наведени износ применом чл. 277 ст. 1 Закона о облигационим односима досудио и законску затезну камату почев од дана пресуђења до исплате, док је тужбени захтев тужиоца Михајловић Бранислава да се тужени обавезе да му по наведеном основу исплати износ од још 7.300.000 динара и да на овај износ плати законску затезну камату почев од дана пресуђења, одбио као неоснован, јер ће са износом накнаде коју је тужиоцу досуђен тужилац бити у потпуности обештећен.

Суд је ценио и наводе туженог да је застарело право тужиоца Михајловић Бранислава на подношење захтева за заштиту од злостављања, ове наводе није прихватио.

Према одредби чл. 22 ст. 1 Закона о спречавању злостављања на раду право на подношење захтева за заштиту од злостављања код послодавца (чл. 13 и чл. 14 ст. 1 овог закона) застарева у року од 6 месеци од дана када је злостављање

учињено, а ст. 2 истог члана је прописано да рок из ст. 1 овог члана почиње да тече од дана када је последњи пут извршено понашање које представља злостављање.

Из навода тужиоца Михајловић Бранислава датих у тужби произилази да је у периоду од 11.02.2009. до 02.08.2010. године злостављан од стране одговорних лица туженог, а од 02.08.2010. до дана подношења ове тужбе и од стране директора туженог. Саслушан као парнична странка тужилац Михајловић Бранислав је навео да је злостављање почело 11.02.2009. године и траје у континуитету, а што се види из исказа заступника туженог Адамовић Видоја који је у току 2014. године наложио да се тужиоцу Михајловић Браниславу дају радни задаци, да му се да компјутер и да добије службени телефон и буде умрежен са осталим запосленима.

Имајући у виду наведено право тужиоца Михајловић Бранислава на подношење захтева за заштиту од злостављања није застарело.

Из изнетих разлога суд је одлучио као у ставу првом, другом, трећем и четвртм изреке пресуде.

Суд налази да је тужбени захтев тужиоца Милосављевић Горана основан.

Тужилац Милосављевић Горан је саслушан као парнична странка навео да је до 25.02.2009. године обављао послове директора електро-машинског одржавања за подземну експлоатацију, да је након тога распоређен у погону јама, да је до 2010. године имао канцеларију али да му је по повратку са годишњег одмора канцеларија обијена, ствари однете те није имао где да ради, те је касније смештен у просторије на систему за транспорт, извод и дробљење руде, да је добио радни налог од директора да силази у јаму нашта је реаговао јер је инвалид треће категорије, ослобођен од рада на промаји и у јамским условима. Навео је и то да је у потпуности био онемогућен да обавља своје послове јер је све преузео Вукадиновић Саша технички руководилац електро-машинског одржавања, да је био потпуно радно изолован, да људи нису смели са њим да причају и када би неког зауставио да са њим прича, приметио је да се људи боје да комуницирају са њим. Навео је и то да је било уобичајено држање јутарњих састанака од стране руководиоца управника погона и да он није позиван на те састанке, али се наметао и одлазио без позива. Навео је и то да никакав радни задатак није добијао и ако је инсистирао, а 15.12.2010. године добио је решење да се распоређује у погон Кривељ, да то није хтео да прихвати, али је морао да се одазове да не би изгубио посао, тако да тамо обавља послове за које нема решење, нема никакве услове рада, нема канцеларију, телефон фиксни и мобилни, а радионица нема грејање па су и зими и лети отежани услови за рад. Навео је и то да му посао дају возач и пословођа, а најмање његов предпостављени Пајић Драган технички руководилац ЕМО.

Суд је прихватио исказ тужиоца Милосављевић Горана саслушаног као парнична странка јер исказу тужиоца, пуномоћник туженог није приговорила, а у делу где је тужилац навео да радне задатке није добијао и да је обављање свих

послова преузео Вукадиновић Саша, да није позиван на јутарње састанке, јер из исказа сведока Вукадиновић Саше то произилази.

Сведок Вукадиновић Саша је посведочио да је код туженог од септембра месеца 2010. године решењем распоређен на послове и радне задатке руководиоца машинског одржавања система транспорта, извоза и дробљења руде, а да фактички обавља послове у комерцијали РББ-а од 26.05.2011. године. Зна да је тужилац Милосављевић Горан распоређен на површинском копу у Велики Кривељ, да се ради о хирархијски нижим пословима, да су услови рада сложени јер су везани за теренски рад с обзиром да се ради о површинском копу. Посведочио је и то да је у једном периоду био предпостављени тужиоцу Милосављевић Горану, да је исто у време када је тужилац требао да обавља послове руководиоца техничке припреме, да је тужиоцу одузето овлашћење за обављање послова техничке припреме и забрањен му је контакт са комерцијалом, да он то није наредио. Посведочио је и то да су послови које тужилац Милосављевић Горан треба да обавља по рангу послови изнад пословође, послови инжењера одржавања, а ради се о пословима који су везани за терен. Посведочио је и то да је тужиоца у почетку позивао на јутарње договоре у погону јама као и то да за време његовог руковођења тужилац није добијао оперативне задатке, а када је дошла забрана контакта са комерцијалом ти послови су прешли на њега јер му је било једноставније да се сам организује за те послове.

Из исказа сведока Врчежић Зорана произилази да је тужилац Милосављевић Горан распоређен на послове одржавања лаких возила, да је то посао за неког млађег инжењера који је на почетку каријере, а не посао за некога који има дужи радни стаж. Сведок Вукадиновић Саша је посведочио да су послови на које је тужилац распоређен по рангу изнад пословође, послови инжењера одржавања.

Имајући у виду исказе наведених сведока послове које је тужилац Милосављевић Горан требало да обавља су послови испод његовог нивоа, знања и квалификација.

Суд је приликом одлучивања о тужбеном захтеву тужиоца Милосављевић Горана ценио и исказ законског заступника туженог Адамовић Видоја који је саслушан као парнична странка навео да је виђао тужиоца Милосављевић Горана у радионици, да је нешто радио око организације али да му није познато шта је радио, па налази да исказ и законског заступника туженог иде у прилог донетој одлуци.

Суд је ценио и исказ сведока Пајић Драгана, па исказ овог сведока није прихватио јер је у супротности са исказом тужиоца саслушаног у својству парничне странке, чији је исказ суд прихватио.

Приликом одлучивања суд је имао у виду и решења туженог којим се тужилац Милосављевић Горан привремено распоређује на послове инжењера машинске припреме за јаму и истраге и то решења од 18.02.2009. године, затим од 06.05.2009. године, од 07.08.2009. године, 02.11.2009. године, 27.01.2010. године, 21.04.2010. године, 02.08.2010. године као и пресуде Основног суда у Бору П1. 207/10 од 14. октобра 2010. године која је правноснажна, а којом се усваја тужбени

захтев тужиоца Милосављевић Горана и према туженом поништава као неправилно и незаконито привремено решење туженог о распоређивању тужиоца на послове машинске припреме за јаму и истраге бр. 01/I од 27. јануара 2010. године, пресуду Апелационог суда у Београду Гж1. 5021/10 од 14.10.2011. године којом се преиначује пресуда Основног суда у Бору П1. 31/10 од 11.03.2010. године у делу става првог изреке па се усваја тужбени захтев тужиоца Горана Милосављевића и поништавају као незаконита решења о распоређивању туженог бр. 01/I од 18.02.2009. године, од 06.05.2009. године, 07.08.2009. године и 02.11.2009. године па налази да и ови докази иду у прилог донетој одлуци.

Из изнетих разлога суд је усвојио тужбени захтев тужиоца Милосављевић Горана и утврдио да је тужилац претрпео злостављање на раду, забранио туженом вршење понашања које представља злостављање, забрану даљег вршења злостављања односно понављања злостављања и наложио туженом да ради уклањања последица злостављања изврши радње које су наведене у изреци ове пресуде.

Вештачењем вештака др. Мирјане Филимоновић неуропсихијатра је утврђено да је тужилац Милосављевић Горан у периоду од фебруара 2009. године до лета 2011. године био експониран континуираним стресним догађајима у радној средини, који су се карактерисали омаловажавањем, избегавањем давањем неадекватних послова са мањом зарадом што је код тужиоца довело до појаве душевних патњи јаког интензитета за наведени период, а од лета 2011. године и до душевних патњи средњег интензитета који и данас трају. Континуираним омаловажавањем, обезвређивањем квалификације и стручности као и неколегијалним поступањем, именовани тужилац је у наведеном периоду доживео и доживљава душевне патње због повреде личног достојанства, части и угледа.

Суд је прихватио налаз и мишљење вештака др. Мирјане Филимоновић и ако је тужени истом приговорио јер је вештак стручна за овакву врсту вештачења у судским споровима, а на приговор туженог на њен налаз и мишљење, вештак је одговорила.

Имајући у виду налаз вештака др. Мирјане Филимоновић суд је утврдио да је тужилац Милосављевић Горан претрпео нематеријалну штету, душевне болове због повреде части и угледа, те имајући у виду интензитет и трајање душевних болова налази да тужиоцу по овом основу припада правична накнада у износу од 200.000 динара. Приликом одлучивања у овом делу суд је имао у виду одредбу чл. 200 Закона о облигационим односима, значај повређеног добра и циљ коме та накнада служи, па налази да ће са наведеним износом тужилац бити у потпуности обештећен за нематеријалну штету коју је претрпео.

Из изнетих разлога суд је применом чл. 200 Закона о облигационим односима туженог обавезао да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ 200.000 динара, а уз наведени износ досудио је и законску затезну камату почев од дана пресуђења до исплате применом чл. 277 ст. 1 Закона о облигационим односима, док је тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му по наведеном основу исплати износ од још 6.800.000 динара са законском затезном каматом почев од

01.10.2015. године одбио као неоснован, јер налази да ће са досуђеним износом тужилац бити у потпуности обештећен за нематеријалну штету коју је претрпео.

Имајући у виду то да је злостављање започело 2009. године и да је трајало у континуитету, суд налази да није застарело ни право тужиоца Милосављевић Горана за подношење захтева за заштиту од злостављања.

Из изнетих разлога суд је одлучио као у изреци ове пресуде, с тим што је имајући у виду одредбу чл. 30 Закона о спречавању злостављања на раду туженог обавезао да пресуду објави тако што ће исту да истакне на својој огласној табли.

Приликом одлучивања ^{суд}ценио је и остале проведене доказе, исказе сведока Симоновић Ненада, Тодоровић Бобана, Спасковски Благоја, Здравковић Сање и Ђурић Јелене, међутим, искази ових сведока нису утицали на донету одлуку, јер сведоцима нису биле познате чињенице које су од значаја за одлучивање у овој правној ствари. Суд је ценио и остале изведене доказе, налаз и мишљење вештака др. Љиљане Исаковић као и остале доказе које је провео током поступка, па налази да су без утицаја на донету одлуку с обзиром на све напред наведено и утврђено.

Имајући у виду исход овог спора као и чињеницу да су тужиоци трошкове тражили и определили суд је туженог применом чл. 153 ст. 2 и 154 Закона о парничном поступку обавезао да тужиоцима накнади трошкове који су били потребни ради вођења ове парнице и то: тужиоцу Михајловић Браниславу на име таксе за тужбу 13.800 динара и таксе за пресуду 13.800 динара, на име вештачења 7.530 динара, а тужиоцу Милосављевић Горану на име таксе за тужбу 13.800 динара, таксе за пресуду 13.800 динара и на име трошкова вештачења 7.530 динара. Суд тужиоцима није признао трошкове превоза за њиховог пуномоћника јер о овим трошковима тужиоци нису поднели доказ.

СУДИЈА,

Борислава Цветковић, с.р.

ЗТО:

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана пријема пресуде Апелационом суду у Нишу, а преко овога суда